

Sygn. akt II W 474/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Grajewie II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Myśliński

Protokolant: Piotr Gosiewski

w obecności oskarżyciela -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26.01.2018 roku

sprawy przeciwko

G. O.

synowi G. i M. z d. M.

urodz. (...) w D.

obwinionemu o to, że:

w dniu 9 września 2017 roku około godz. 21:30, na ul. (...) w S. woj. (...), dokonał wybicia szyby o wartości 200zł w oknie mieszkania nr (...) na szkodę W. G.,

tj. o wykroczenie z art. 124 § 1 kw

1. Obwinionego G. O. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 124 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 400,- /czterystu/ złotych.
2. Na mocy art. 124 § 4 kw orzeka wobec obwinionego G. O. obowiązek zapłaty równowartości wyrządzonej szkody w wysokości 200,-/dwustu/ złotych na rzecz W. G..
3. Zwalnia obwinionego od opłaty sądowej i zryczałtowanych wydatków postępowania w sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 474/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego w sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 9 września 2017 roku w S. ul. (...) lecia 3/2 przebywał G. W. O. z żoną M. O. oraz znajomą M. Z. i spożywali alkohol. W mieszkaniu tym przebywały także dzieci M. O. tj. syn D. S. oraz córka. W trakcie pobytu około godziny 21 G. W. O. i D. S. wsiedli do samochodu i podjechali w rejon ul. (...) gdzie G. W. O. kamieniem dokonał wybicia szyby w oknie mieszkania (...) 2/4 należącego do W. G.. W wyniku powyższego dokonał zniszczenia szyby wartości 200 złotych na szkodę W. G..

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie następujących dowodów:

1. zeznań świadków W. G. k. 33, 11, M. Z. k. 34, P. W. k. 34, K. K. k. 34.
2. notatki urzędowej k. 1, protokołu oględzin miejsca wybicia szyby k. 12

G. W. O. słuchany przez funkcjonariusza policji nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Podał, iż tego dnia był w mieszkaniu wspólnie z żoną M., dziećmi i koleżanką żony M. Z.. Wyjaśnił, iż nigdzie nie chodził i nigdzie nie wyjeżdżał samochodem. Nie wie kto wybił szybę w mieszkaniu W. G.. Według niego posądzanie go o to jest złośliwością wobec jego osoby wynikającą z tego, iż W. G. jest byłym mężem jego żony.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Wyjaśnienia nieprzyznającego się do winy obwinionego nie zasługują na obdarzenie ich wiarą albowiem są sprzeczne są z całym pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Z zeznań świadka W. G. wynika, że w dniu 9 września otrzymał informacje od P. W., iż G. O. z D. S. wybili mu szybę. Na miejscu stwierdził faktycznie wybitą szybę w pokoju, której wartość wynosi 200 złotych.

Powyższe zeznania znajdują potwierdzenie co do faktu wybicia szyby w protokołu oględzin miejsca k. 12. Z powyższego dowodu wynika, iż w szybie okna w mieszkaniu W. G. stwierdzono otwór, a na podłodze pokoju leżały odrobiny potłuczonego szkła, a w kuchni usytuowanej na wprost pokoju kamień.

Z zeznań P. W. i K. K. wynika, iż obwiniony będąc z D. S. szukali kamienia aby jak podali K. K. komuś szybę wybić, a po chwili było słycać huk w rejonie gdzie jest mieszkanie W. G..

Wbrew twierdzeniom obwinionego, iż nie opuszczał on mieszkania zeznała M. Z., która podała, iż G. W. O. wraz z D. S. pojechali gdzieś samochodem i nie było ich 15-20 minut, a po upływie kolejnych minut przyjechała policja. Stwierdziła, iż tego dnia D., a także następnego dnia G. przyznali, iż to obwiniony wybił kamieniem szybę w mieszkaniu G..

W ocenie Sądu zeznania powyższych świadków zasługują na obdarzenie ich wiarą. Świadkowie ci za wyjątkiem pokrzywdzonego nie mieli żadnych powodów, aby zeznawać na niekorzyść obwinionego.

Powyższe dowody tworzą logiczną, spójną całość i rzeczywistość nie budzi wątpliwości.

Zdaniem Sądu zachowanie G. W. O. wynikało z faktu nieporozumień, konfliktu na tle łóżenia na utrzymanie córki M. O. i W. G.. Dlatego też jego wyjaśnienia w sposób oczywisty nie zasługują na uwzględnienie i uznać je należało za składane jedynie w celu uniknięcia odpowiedzialności za popełniony czyn.

W świetle powyższego wina obwinionego G. W. O. nie budzi wątpliwości.

Ustawodawca w art. 124 KW uregulował odpowiedzialność za wykroczenie polegające na **zniszczeniu cudzej rzeczy, jej uszkodzeniu lub uczynieniu jej niezdatną do użytku**. Zniszczenie rzeczy polega na jej fizycznym unicestwieniu, w efekcie czego przestaje ona istnieć. W doktrynie wskazuje się, że zniszczenie rzeczy może polegać również na takim na nią oddziaływaniu, w wyniku którego tak zmieniają się jej właściwości, że nie nadaje się ona do użytku zgodnego z jej pierwotnym przeznaczeniem. Wykroczenie określone w art. 124 § 1 KW można popełnić wyłącznie umyślnie. Określając podmiot wykroczenia przewidzianego w art. 124 § 1 KW, ustawodawca użył zaimka "kto". W tym przypadku sprawcą wspomnianego wykroczenia może być **każdy**, kto dokonał zniszczenia, uszkodzenia cudzej rzeczy czy też swym zachowaniem uczynił ją niezdatną do użytku.

Mając powyższe na uwadze czyn popełniony przez G. W. O. należało zakwalifikować z art. 124 § 1 kw.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami art. 33 kw.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw. Jako okoliczności obciążające przyjęto wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu i dyrektywy w zakresie społecznego oddziaływania kary przy uwzględnieniu lekceważenia podstawowych zasad prawnych. Ponadto wymierzona kara musi odnieść skutek zapobiegawczy i wychowawczy w stosunku do ukaranego. Dlatego kierując się ogólnymi dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art. 33 kw Sąd stanął na stanowisku, że kara powinna być odzwierciedleniem reakcji na wysokość szkodliwości społecznej czynu oraz winy oraz powinna spełniać zadania zarówno wychowawcze, ale również i prewencyjne, w tym również w zakresie prewencji ogólnej. Sąd uznał, że dla zrealizowania tych celów niezbędne było orzeczenie wobec obwinionego kary grzywny w kwocie 400 zł. Kara ta mieści się w zakresie możliwości majątkowych obwinionego, a zarazem jako odpowiednio dolegliwa będzie wyrazem należytej sankcji na popełnione wykroczenie.

Na mocy art. 124 § 4 kw orzeczono wobec obwinionego obowiązek zapłaty równowartości wyrządzonej szkody w wysokości 200 złotych na rzecz pokrzywdzonego W. G.

Ze względu, na sytuację majątkową obwinionego zwolniono go od ponoszenia opłaty sądowej i zryczałtowanych wydatków w sprawie na zasadzie art. 119 kpw, 624 § 1 kpk .